

Kopuk Düğme

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Ağustos 2017

Bir ayın, zamanın hıçkırığı
Ümmetin seyrinde yetim bir ninni
Yine dünlere rahmet,
Benliğe hikmet yükleyen.

Islak telaşı kaldırımların,
Nakşeden Ağustos akşamları
Karamel bulaşmış ellerimin kenetli parmakları
Aklın kıtalarında bakir dizeler
Yoldan geldik madem,
Diz dize kelamı bölüşen şiir gözlü meramlar.

Dündü günü yarından koparan
Güdümü belli ki duyguların
Her dem yalnızlığı sunan
Bir de kazan kazan hüznün
Ne olacak bu işin sonu
Diye yanık yanık türkü çığıran.

Çığıklarını çaldırdım dünün,
Dünsüz günümün de ara namesi
Pervazına serdiğim hayallerle sıkı fıkı
Her adımda içime attığım düğüm
Yine ölümüne aşkların kayıtsız mecazı.

Şimdilerin hüznünü taşıyorum
Ötelerken öfkesini tanrısal sevdaların
Hizaya gelsin dünya, diyorum usulca;
Kara gölgesine âşık adamlar görüyorum
Kanatları kırık kuşlara bir tekme de onlar savururken
Fırtınalar besliyorum içimin uçurumlarında
Kayıtsız bedellerle döşeniyor nefretin sağdıcı
Nice insan nice yalan nice sitem
Ve vakur dokunuşuyla aşkın
Haczediyorum rahmetini altın tepside

Tokuştururken suslarıyla gönlümün
Islak kaldırımlarında
Nazik bir reveransla kanamaya meylettiğim.

Bir yürekte bir de dirhem dirhem elemde konuşlu,
Tümden gelen hezeyan;
Bir kanatta bir de bulutta saklı meleklerin gözyaşı,
Görünmezliğimi kutsuyor evren,
Surelerimde yaşıyorum hem de en erken
Ölümü tehir eden Kara meleğe hükmeden gizem.

Ünlüler kaynaşıyor ünsüzlerle
Harfler cirit atıyor yüreğimin akrebinde
Bir de kardığım hüznü ekıyorum aklın rahlesine
Vakur seslenişlerle doğuyorum
Her şiiri anne bildiğim,
Her sureyi sen bildiğim,
Her sen'i senden sakınırken
Gözümün nuru özlemi de dikerken yüreğe
Burkarken acılar öylesine lime lime.

Dokunaklı telaşlarım var
Yangından kaçırduğım aşklarım:
Yumrularım var dikenlerimin kanattığı
Bedellerim var belki de insanlığımın yaralandığı.

Derlemek lazım kâinatı,
Dirliği merkez bilip dağılmalı sure sure
Dağıtmadan yüreğin feryadını
Sükûnu dilemeli Tanrı'dan
Sevdaların kopuk düğmelerini iliştermeli benliğe
Deldikçe pergel aşkın merkezini.

Dingin göçüşler bildik bir terennüm adeta;
Kaygan zeminler mademki her dem benliğe bela
Şükretmeli hicazın ilk ibaresinde
Sabrı düşürmeden dilimizden
Karmalı benliği minik vuruşlarla
Çatlarken nazar boncuğu

Sureler üflemeli yüreğe,
Yorgun ruhların ölgün feryatlarını dinlerken gök kubbe
Sağaltmalı hüznü peşi sıra.

Zaman çok irak bir sancı,
Var oluşun dokusunda çatlak bir ses belki de:
Özümsenen İlahi aşkların mertebesinde
Sükûta davetiye yine yüreğin girdabını
Göğe taşıyan:
Göğün konuşlu sonsuzluğunu
Benlikle buluşturan
Ve en kahpe tezahür özlem,
Aşka dirayet yükleyip de sabrı körükleyen
Ateşten bir rahle
Yine indinde tevekkül
Serinde sarıklı bir teamül:
Sırrına vakıf madem Tanrı
Varsın gün yüzü görmesin her ölümlü canlı.

Kardıkça aşkı beti benzi uçuk bir mizansen;
Kovdukça aşkı yüreğin bahçesinden
En saklı terennüm
Yine yüreğin mabedinde hüküm süren
Bir zafiyet belki de
Kopup geldiğimiz ana kucağı
Bağrımıza taş basıp da
Sevdayı hatmettiğimiz gün ve gece.